

Тая фраза Боримечката употребляваше на всѣка дума почти. Тя изразяваше много по-умно чувствата му и мислитѣ му, отъ колкото устата му можахъ да направяжтъ.

— Не се сърди, Иване, каза Остенътъ; ний се състихмe за тебе, но си младоженецъ...

— А! ето и Данаилъ!

Едно момче запъхтяно се спрѣ прѣдъ тѣхъ, то имаше само единъ дългъ ножъ затъкнатъ на пояса.

Отъ трима дружината се умножи на петима.

Ижтуванието се продължи пакъ мълчаливо. Тѣ вървѣхъ сѣ покрай сръднегорското бърдо, което е пола на Богданъ, отъ връха на който се спуща, и Бѣлещица. Най-послѣ дойдохъ до неж. Мѣстото, наистина прѣдставляваше стоденъ нападателенъ пунктъ. Отъ дѣсна страна Стрѣма, която трѣбаше да прѣгзаватъ турцитѣ; отъ лѣва страна дълбоко изринатъ долъ, задрѣстенъ съ гора, и планината надъ него. Тукъ се спрѣ дружината. Така, тя се отдалечаваше единъ часъ нѣщо отъ Алтжново, дѣто не бихъ се чули гърмоветѣ, ако станяхъ нуждни. Когато се намѣстихъ въ гжстака, вече се задрѣзгавяваше. Снѣгътъ падаше по-ситенъ. Другаритѣ снишени добрѣ, чакахъ търпеливо, съ погледи вперени на истокъ, отъ дѣто щѣхъ да се зададхтъ двѣтѣ заптиета. Но първиятъ гласъ, който чухъ, бѣше вълче виене. То се зададе надъ главитѣ имъ, и сѣ по-блиско се чуваше. Вѣроятно, вълцитѣ се спущахъ въ полето за да си намѣрѣжтъ закуска.

— Идхтъ къмъ насъ, каза Иванъ Остенътъ.

— Пушка нѣма да се хвърля.

— Ще работимъ съ ножове и съ дрѣжкитѣ на пушкитѣ, чувате ли? каза Огняновъ.

Другаритѣ наострихъ уши. Ситното шумоление изъ по-горния гжсталакъ, показваше, че глутницата иде купомъ, тичешката. Виенията се повторихъ. Развиделяваше се вече.

— Тия проклети вълци, ако ни побъркатъ! испъшка Огняновъ.